

Cântecul frunzei.

Sorina

Cântecul frunzei.

În lumea sufletului meu, frunza-i o vioară,
măceșul naște floarea, moale ca satinul,
spre mine raza lunii alunecă în seară,
cu miros ce-adoarme din floarea-i dulce, crinul.

Își cântă anotimpul, în vânt se înfășoară,
nervura-i de-aramă miroase ca mălinul,
că ruginiul toamnei e foșnetul din seară,
ce-n sunetul tăcerii își regăsește chinul.

De sus văzută frunza, în universul meu,
e un desen perfect, fără cusur în forme,
arcușul de vioară e însuși Dumnezeu,

ce cântă simfonii în toamnă să transforme,
sufletul viu al frunzei ce-n veșnic apogeu,
răsare primăvara în alte și-alte forme.